
---

de
Gouden
Kandelaar

DE STRIJD VAN HET GEBED

T. Austin-Sparks

aflevering 41

“Doch wij baden tot onze God, en vanwege hun houding zetten wij dag en nacht een wacht tegen hen uit... De lastdragers verrichtten hun arbeid zo, dat zij met de ene hand het werk deden en met de andere hand de werpspies vasthielden... Op de plaats, vanwaar gij het hoorngeschal hoort, moet gij u bij ons verzamelen. Onze God zal voor ons strijden” (Nehemia 4:9,17,20).

“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen” (Efeze 6:18).

Het christelijk leven is dikwijls vergeleken met een oorlog en in evangelisatiebijeenkomsten werd men in bepaalde kringen opgeroepen om dienst te nemen in het leger van God. Maar zo'n oproep klopt bijbels gezien niet. Er is weliswaar een oorlog gaande en ook is er sprake van een leger Gods, maar iemand wordt zich pas van deze strijd bewust nadat hij gered is, nadat hij het eigendom van de Here geworden is. Onbekeerden weten niets van deze strijd; zij kunnen zich daar geen voorstelling van maken. Pas als we in Christus zijn gaan we de realiteit van de strijd verstaan. Maar het gaat ons nu niet om de strijd van het christelijk leven in het algemeen. Het gaat ons om die strijd die speciaal te maken heeft met het volledige getuigenis van de Here Jezus. De algemene opvatting over de christelijke strijd is, dat die te maken heeft met het kwaad en het onrecht in deze wereld. De mensen denken dat je als christen tegen het kwaad in deze wereld moet strijden. Maar als je iets gezien hebt van het getuigenis van de Here Jezus, ga je beseffen dat het niet slechts om het kwaad in deze wereld gaat, maar om de geestelijke machten — intelligente, sluwe, venijnige, geslepen, kwaadaardige machten — die daarachter staan. Over die strijd willen wij het nu hebben: de strijd die te maken heeft met het volledige getuigenis van de Here Jezus, betreffende Zijn absolute en volkomen soevereiniteit en heerschappij in deze wereld. Die strijd gaat niet tegen dingen, maar tegen geestelijke wezens die aangevoerd worden door de Boze zelf.

Geestelijk conflict en geestelijke positie

Deze strijd hangt samen met een positie die we innemen. We kunnen christen zijn en als christen beseffen dat we te maken hebben met allerlei tegenwoord, moeilijkheden en tegenstand, met dingen die het christelijk leven moeilijk en vol strijd maken, zonder dat we binnengegaan zijn in dat waar het uiteindelijk om gaat: het getuigenis van Jezus (zie Openbaring 1:2,9; 12:17; 19:10; 20:4) en de strijd der heiligen die daarmee samenhangt. Maar als je als gelovige

door openbaring de volheid van Christus ziet in Zijn persoonlijke soevereiniteit en heerschappij, in de grootheid van Zijn werk aan het kruis in elk aspect, en dan licht ontvangt over de Gemeente die Zijn lichaam is, dan kom je meteen in een heel andere strijd. Het karakter van de strijd verandert en je begint je bewust te worden dat je strijdt tegen iets wat veel duisterder is, veel boosaardiger dan de misstanden in de wereld. In toenemende mate ga je je realiseren dat je rechtstreeks te maken hebt met de duivel en zijn trawanten. Maar het feit dat je je daarvan bewust bent heeft te maken met een specifieke geestelijke positie. De ervaring van gelovigen is, dat als ze doorgaan met de Heer — wat “omhoog gaan” betekent, weg van het aardse, gericht op het hemelse, meer en meer weg van de oude schepping, weg van het vlees naar de geest — ze des te meer in aanraking komen met de uiteindelijke geestelijke machten van deze wereld. Het conflict neemt nieuwe vormen aan, de strijd verandert van karakter. Het is een strijd die samenhangt met een bepaalde positie die de gelovige inneemt. Het is nu ten volle een geestelijke strijd, wat betekent dat de gelovige een geestelijk iemand moet zijn.

Met andere woorden: hoe geestelijker wij worden, hoe geestelijker de strijd wordt. Maar ook andersom: hoe geestelijker de strijd is voor ons besef, hoe geestelijker wij zijn geworden. Als wij vleeselijk zijn, is onze strijd vleeselijk. Ik spreek over gelovigen, niet over ongelovigen. De ongelovige wordt niet vleeselijk genoemd, hij is natuurlijk (NBG: ongeestelijk, Grieks: psychisch). Als wij vleeselijk zijn als gelovigen, trekken wij ten strijde naar het vlees, en de wapenen van onze veldtocht zijn vleeselijk (zie 2 Cor. 10:3,4). Dat wil zeggen dat we de mensen tegemoet treden op hun eigen niveau. We betalen ze met gelijke munt. Als ze met ons gaan debatteren, debatteren wij ook. Als ze allerlei argumenten aanvoeren, voeren wij tegenargumenten aan. Als ze heftig tegen ons uitvallen, gaan wij er ook fel tegenin. Als ze ons met kritiek tegemoet treden, dan geven we hen van hetzelfde laken een pak.

Dat is een vleeselijke strijd met vleeselijke wapens. Als we niet meer vleeselijk zijn en alle grond van het vlees verlaten hebben en geestelijke mensen zijn geworden, dan bemerken we dat we op nieuwe grond staan, waar we niet meer tegenover mensen staan, maar rechtstreeks te maken hebben met geestelijke machten, en niet met vleeselijke. We zijn in aanraking gekomen met iets achter de vleeselijke mens, en de vleeselijke mens is volslagen hulpeloos in de tegenwoordigheid van een geestelijk mens, om de eenvoudige reden dat hij die geestelijke mens onmogelijk op zijn niveau kan krijgen. Daarom is hij ontwapend. Vroeg of laat zal hij moeten erkennen dat die mens zijn meerdere is. Dat komt niet alleen doordat de geestelijke mens op een nieuw niveau is, maar doordat hij niet de natuurlijke mens ontmoet, maar de krachten achter hem. Het is nu een geestelijke oorlog. We strijden niet langer naar het vlees, en wij strijden niet meer tegen de mens. Onze strijd ligt op een totaal ander vlak. Dit betekent

geestelijke vooruitgang, geestelijke groei; het betekent geestelijk zijn. Wanneer wij in een echte geestelijke strijd komen, gaat daar een geestelijke staat aan vooraf. Op dat vlak zijn de hulpbronnen van de natuurlijke mens volslagen nutteloos, zij hebben geen schijn van kans. Voor die strijd is slechts geestelijke uitrusting toegestaan en effectief. Zo'n strijd kent slechts geestelijke wapens, geestelijke hulpbronnen, een geestelijke uitrusting. In Efeze 6 bevinden we ons in de hemelse gewesten, strijdend, niet met vlees en bloed, maar met overheden en machten. Maar wij zijn toegerust met een geestelijke wapenrusting, bekleed met de wapenrusting Gods.

Het gebedsleven — het doel van de vijand

Dit ter inleiding. We willen nu doorgaan naar wat van wezenlijk belang is voor ons, nu we de aard van onze strijd gezien hebben, namelijk dat het gebed het slagveld van deze strijd is. Nadat de apostel ons in Efeze 6 de gehele wapenrusting heeft laten zien in al zijn onderdelen, en ons aangespoord heeft die aan te doen en stand te houden en weerstand te bieden, legt hij als het ware het fundament daaronder door te zeggen: “En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen.” Het slagveld van deze strijd is het gebed. Wat ik bedoel is dat deze strijd alleen gewonnen kan worden op grond van gebed. Deze machten kunnen alleen maar verslagen worden door gebed en omdat dit zo is, is het gebedsleven van de gelovige het belangrijkste doelwit van de vijand. Daarop richt hij al zijn aandacht en zijn strategie, op het gebedsleven van de gelovige. Dit moeten we heel goed verstaan. Dit is het allerbelangrijkste wat we over dit onderwerp kunnen zeggen. De vijand richt al zijn aandacht en strategieën op het gebedsleven van de gelovige. Als hij dat op de een of andere wijze kan vernietigen heeft hij de overwinning behaald, dan heeft hij Gods bedoelingen gedwardsboomd. De vijand bevecht het gebed, volhardend, uit alle macht, met alle geweld en met buitengewone sluwheid. Hij bevecht het op verschillende manieren. In de eerste plaats door het te voorkomen. Het kost een enorme strijd om tot gebed te komen; niet alleen om te bidden, maar om gebed te hebben, tot gebed te *komen*. En de vijand wendt al zijn sluwheid en intelligentie en vindingrijkheid aan om werkelijk geestelijk gebed te verhinderen.

De strijd om het gebed

Ik ben er zeker van dat de meesten van Gods kinderen het met me eens zijn als ik zeg dat het één van de moeilijkste dingen is, zo niet het moeilijkste, om in staat te zijn te gaan bidden, om onszelf er toe te zetten om te bidden. Juist wanneer we overwogen te gaan bidden, zijn er plotseling talloze onverwachte, on-

voorzien moeijkheden, die ons als uit een hinderlaag overvallen, alle mogelijke dingen om ons gebed te verhinderen! Zo is het toch? Ik zeg niet iets wat u niet kent, maar ik zeg het opdat u het duidelijk zult herkennen en het feit onder ogen mag zien. Het zijn niet slechts de gewone omstandigheden, maar het is door de vijand gepland met voorbedachten rade om het gebed te verhinderen. De vijand heeft niet zozeer bezwaar tegen de duizend-en-één dingen die wij voor de Here doen, nee, hij spoort ons daar juist toe aan, zolang wij maar niet bidden. Hij geeft er niet om als we druk zijn met het werk van de Heer, hij vindt het best als we gaan preken en samenkomsten organiseren en alle mogelijke dingen doen in het werk van de Heer, zoals wij dat noemen. Hij weet maar al te goed dat het werk voor de Heer dat niet gefundeerd is op overwinnend geestelijk gebed, uiteindelijk weinig te betekenen heeft en op niets uitloopt. Werk voor de Heer zo hard je kunt, maar als je het gebed achterwege laat, zul je niet veel tot stand brengen en een van de sluwe trucs van de vijand is ons zo bezig te houden, zo druk, van het een naar het ander rennend — en wij maar denken dat het allemaal voor de Heer is — dat ons gebed in de knel komt en we er bijna geen tijd meer voor hebben, misschien wel helemaal niet meer. De Heer zal nooit het excuus aanvaarden: “Heer, ik ben te druk met Uw belangen om te bidden.” Zo’n houding zal Hij nooit accepteren. U weet wel dat toen de kinderen Israëls begonnen te spreken over hun uittocht uit Egypte, de reactie van de vijand was om hun werk te verdubbelen. De bedoeling daarvan was dat ze zo volledig door het werk in beslag genomen zouden zijn, dat er geen tijd meer over zou blijven om over hun uittocht na te denken. Zodra u van plan bent meer te gaan bidden, komt de vijand met een nieuwe strategie om u druk bezig te houden, hij maakt dat het werk zich opstapelt, allerlei mensen hebben u nodig, zodat u geen tijd hebt, geen gelegenheid voor gebed. Ik geloof dat dit ons heel duidelijk voor ogen moet staan. Uiteraard zijn daar alle mogelijke argumenten aangaande onze plicht en verantwoordelijkheid, en het lijkt soms inderdaad zo, dat als je tijd apart zet voor gebed, je je plicht en verantwoordelijkheid verzaakt, maar dan moeten we dat alles op de Here werpen en toch gaan bidden. Dit is heel moeilijk in de praktijk toe te passen. Ik beseft dat het gevaarlijk is om zoiets te zeggen, omdat er altijd mensen zijn die maar al te graag hun verantwoordelijkheden laten vallen, omdat ze die niet serieus nemen. Ze zouden veel liever hun werkzaamheden aan iemand anders overlaten, terwijl zij een “gebedsleven” cultiveren. Daarom moet de Heer dit woord beschermen. Maar we moeten beseffen dat de vijand zijn beste argumenten over verantwoordelijkheid, plicht en geweten naar voren brengt om ons van het bidden af te houden. Als we zien dat er in ons leven geen tijd meer is voor gebed, of dat het zo’n beperkte plaats inneemt dat het nooit kan leiden tot een geestelijk overwinningsleven, dan moeten we het aandurven om te zeggen: “Heer, ik vertrouw U de verantwoordelijkheid toe terwijl ik bid. Wilt U er voor zorgen dat het feit dat ik

mijn werk laat liggen, geen nadelige gevolgen heeft? Wilt u deze tijd van gebed beschermen tegen het binnensluipen van de vijand? Ik vraag dit voor Uw eer.” Het principe van de tienden werkt ook op dit terrein. Geef God Zijn deel, Zijn plaats, en u zult merken dat als u de Heer één tiende gegeven hebt, u meer kunt doen met de negen tienden dan met de tien tienden. Dat principe werkt. Maar er is een strijd om tot gebed te komen. En ik zie dat het, om tot gebed te komen, noodzakelijk is om je plaats in Christus krachtig, bewust en vastberaden in te nemen, door de overwinning van Zijn kruis. De volle betekenis en waarde van de overwinning van het kruis van de Here Jezus moet toegepast worden om tot gebed te komen, om de vijand van de grond van het gebed te verjagen, opdat die grond gebedsgrond blijft. Net als Samma in 2 Samuël 23:11, die midden op een stuk land met linzen ging staan en met zijn zwaard in de hand in zijn eentje de Filistijnen versloeg en dat linzenveld wist te behouden. En zo schonk de Here een grote overwinning. Dat linzenveld kan onze gebedsgrond voorstellen, die verdedigd moet worden tegen de vijand in de volheid van Golgotha’s overwinning. Er is een strijd nodig om tot gebed te komen. Ik ben bang dat we maar al te vaak de situatie aanvaard hebben dat het nu, op dit moment, niet mogelijk is om te bidden. Zoals de zaken er nu voor staan kan er absoluut geen sprake zijn van gebed. Ja, als de duivel zijn zin krijgt is er inderdaad geen sprake van, dan is er nooit sprake van. Dat is een van zijn tactieken. Wij moeten de grond voor gebed vrij maken in de overwinning van Zijn Naam, van Zijn kruis. Het kruis is doeltreffend op ieder terrein, ook om tijd voor gebed vrij te maken, als wij het maar willen toepassen, als wij het maar gebruiken.

Maar als we willen bidden moeten we wel op overwinningsgrond gaan staan. We moeten bewust deze houding innemen, en dat zal meer en meer noodzakelijk zijn: “Heer, ik wil nu bidden. Van de menselijke kant gezien wordt het me volkomen onmogelijk gemaakt, maar ik claim op grond van de overwinning van Golgotha een tijd van gebed, een ongehinderde tijd van gebed.”

We moeten in die overwinning staan en dat betekent standhouden voordat we er doorheen komen. Het zijn niet alleen de omstandigheden van buitenaf die druk op ons uitoefenen, gebeurtenissen die geen plaats laten voor een tijd van gebed. Ook is er, zodra we op onze knieën zijn, tegenstand tegen het gebed. Misschien zijn het helemaal geen dingen van buitenaf. De deurbel gaat niet, de telefoon ook niet, er komt ook geen bezoek. Wij zijn heel rustig alleen in onze kamer en nog wel op onze knieën en dan komen er allerlei activiteiten die er op krachtige wijze tussen komen. Het kan lichamelijk zijn. We kunnen plotseling iets voelen wat er even daarvoor niet was, dat onze hele tijd van gebed gaat bedreigen. Het is alsof er lichamelijk een enorm zware last op ons drukt. We kunnen zelfs duidelijke symptomen van ziekte vertonen, waar we ons van tevoren niet van bewust waren. Dit zijn feiten. En dat kan ook gebeuren met mentale toestanden. Onmiddellijk dringen duizend-en-één dingen zich aan ons op, waar

we daarvoor niet bij stil hadden gestaan. Onze gedachten zijn bezig met allerlei dingen, die we niet moeten vergeten en die ons dan plotseling te binnen schieten. En dan dat plotselinge gevoel van koudheid en afstand en onwerkelijkheid dat je kan bekruipe. Die onwerkelijkheid — als je luidop gaat bidden klinkt je stem vreemd en ver weg. Het lijkt wel of je in de lucht praat. Dit alles en nog veel meer gebeurt er als wij ons voornemen te gaan bidden. Ze komen vanaf het moment dat we gaan bidden, allerlei dingen die ons willen ontmoedigen en ons van het gebed willen afhouden. Als we afgaan op de eerste vijf, tien of zelfs vijftien minuten zouden we het opgeven, ermee stoppen, we zouden opstaan en iets anders gaan doen.

Ja, de vijand is er op uit het gebed te verhinderen, en er is een fase in de strijd waar je doorheen moet om tot gebed te komen. Ik herhaal dat dit niet iets nieuws voor u is, tenzij u natuurlijk nog helemaal geen gebedsleven hebt gehad, tenzij u de zaak van het gebed nog nooit ernstig hebt genomen. Maar ik zeg dit niet als mededeling. Ik zeg dit tot u en mijzelf opdat wij mogen inzien dat dit iets is wat ons tot de strijd oproept. Het is de strijd van de heiligen om *tot gebed te komen*, niet alleen om iets door te bidden. De vijand ontplooit zijn activiteit om het gebed te verhinderen, en om er toch toe te komen is een strijd. Het is nodig dat we gaan staan, dat we een positie innemen, en dat we in gebed weerstand bieden om tot gebed te komen.

Ik vertrouw dat alles wat ik gezegd heb en wat waar is in uw ervaring, niettemin het gewenste effect heeft dat u inziet dat uw gebedsleven zich in de toekomst niet verder zal ontwikkelen, als het aan de vijand ligt. Als het zich wel zal ontwikkelen, dan zult u daarvoor moeten staan. Het komt niet vanzelf. U zult merken dat u er niet geleidelijk aan inkomt. Het zal nooit gemakkelijk gaan. U zult ontdekken dat er breekwerk nodig is, conflict, strijd, om het te verkrijgen. De vijand zal alles in het werk stellen om het tegen te houden, hetzij met natuurlijke, hetzij met bovennatuurlijke middelen. U en ik, geliefden, moeten vechten voor ons gebedsleven, en hoe verder we geestelijk met de Heer komen, hoe meer dat het geval zal zijn. Het gaat er de vijand niet alleen om ons van onze persoonlijke gebedstijd af te houden. Daar is het hem niet in de eerste plaats om begonnen. Het gaat hem om het getuigenis van de Here Jezus, dat zo nauw verbonden is met het gebedsleven van Gods volk. Dat wil hij vernietigen. U en ik als losse individuen, als mensen op zichzelf, betekenen niets voor de vijand. Waar we mee verbonden zijn in Christus, daar gaat het om, om Christus' soevereiniteit en heerlijkheid.

Waar het om gaat

Valt het u niet op dat deze weerstand van de vijand tegen het gebedsleven inhoudt, ja, zelfs proclameert, dat Gods eer en heerlijkheid, Zijn naam, Zijn ge-

tuigenis, in de allereerste plaats door gebed verkregen worden? Als dat het mikpunt van de activiteiten van de vijand is, betekent dat dat de hoogste belangen van de Here in de eerste plaats door gebed gediend worden. Het zet het gebed op de eerste plaats. De vijand probeert altijd om het gebed op de laagste plaats te zetten. Al de andere dingen van de Heer gaan voor en gebed is het laatste. Veel christenen zien het zo, helaas. “Het is vanavond alleen maar bidstond!” Op zondag, als het woord verkondigd wordt, is de zaal volgepakt, maar als er bidstond is, komt men samen in een klein (bij)zaaltje, en is het amper halfvol. En toch werd er ’s zondags gezegd dat onze belangrijkste dienst die van het gebed is, dat alles in elkaar stort als het gebedsleven faalt! Wat je ook zegt en benadrukt, het maakt geen enkel verschil.

Alsof luisteren naar een toespraak het belangrijkste is, alsof bijbelonderricht en waarheid meer betekenen dan gebed! Nee, geliefden! Dat kan alleen levend en werkzaam in ons worden, voor zover ons gebedsleven individueel en gezamenlijk als gemeente in stand blijft in kracht en de eerste plaats krijgt. Ja, wij maken ons daar allen aan schuldig. We moeten allemaal tegen onszelf zeggen: “Gij zijt die man.” We hebben zo nodig dat we zien wat de waarde van het gebed is in Gods ogen. Als we door het Woord heengaan, zien we dat Hij het gebed waardevoller vindt dan al het andere in Zijn volk. Als we naar het leven van de Here Jezus kijken zijn wij verbaasd dat Hij, de Zoon van God, er zo’n gebedsleven op na hield: “En vroeg, nog diep in de nacht...” (Mk. 1:35) “...Hij bracht de nacht door in het gebed” (Luc. 6:12). Hij bad! En is het u ooit opgevallen dat enkele van de heerlijkste openbaringen van de waarheid, die we in de bijbel aantreffen, gebeden zijn? Lees die gebeden van Paulus in de brieven aan de Efeziërs en de Colossen: “Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader...” en dan gaat hij verder en geeft ons zijn gebed, en in dat gebed vinden we een weergaloze openbaring. Die openbaring is tijdens het gebed tot hem gekomen. Ons onderricht uit deze brief is dus gebaseerd op het gebedsleven van een man. Uw licht, in de ware zin des woords, komt voort uit gebed, en er is geen werkelijk licht dat niet uit gebed geboren is. De waarde van de waarheid hangt volkomen af van het gebed dat er achter ligt. Al onze conferenties, onze samenkomsten, al onze toespraken en alle waarheden blijven zonder uitwerking als er geen evenredig gebedsleven van onze kant mee gepaard gaat. We moeten het er “in bidden” en er “uit bidden”. Ik geloof dat we na een conferentie meer dan ooit moeten gaan bidden op grond van wat gezegd is, om dat voor de Here te brengen. Als we dat deden, zou er heel wat meer vrucht zijn op onze conferenties. In plaats van het in ons aantekenboek te hebben, zouden we het in ons leven hebben. In plaats van meer waarheid waar we nu bekend mee zijn geworden, zouden we binnengaan in de werkende kracht van die waarheid, als we er in gebed mee teruggingen naar de Heer. Ik ben mezelf hiervan ook zeer bewust. Ik vertrouw erop dat we samen deze dingen ter harte zullen nemen. Wat ver-

lang ik naar de dag dat de bidstond net zo vol zal zijn als een conferentiebijeenkomst, niet om het aantal, maar omdat men het belang van gebed is gaan inzien! Als we alleen maar zouden zien wat gebed is in Gods ogen, dan wordt een bidstond minstens zo belangrijk als een conferentie. Moge de Here dit in ons hart schrijven: het allereerste en belangrijkste werk is gebed!

We hebben niet veel gezegd, maar het is heel belangrijk en laten we vooral niet vergeten dat de vijand vastbesloten is om het gebed te verhinderen. In het volgende hoofdstuk zullen we zien dat hij, als hij het niet kan verhinderen, het zal pogen te verstoren, en als hem dat niet lukt, probeert hij het achteraf te vernietigen.

“Toen zeide Elia tot het gehele volk: Nadert tot mij. En het gehele volk naderde tot hem. Daarop herstelde hij het altaar des HEREN, dat omvergehaald was. Elia nam twaalf stenen naar het getal van de stammen der zonen van Jakob, tot wie het woord des Heren gekomen was: Israël zal uw naam zijn. Hij bouwde met de stenen een altaar in de naam des HEREN, en maakte rondom het altaar een groeve ter wijdte van twee maten zaad... Op de tijd nu, dat men het avondoffer brengt, trad de profeet Elia naar voren en zeide: HERE, God van Abraham, Isaak en Israël, heden moge bekend worden, dat Gij God zijt in Israël, en dat ik uw knecht ben, en op uw bevel al deze dingen doe. Antwoord mij, HERE, antwoord mij, opdat dit volk wete, dat Gij, HERE, God zijt, en dat Gij hun hart weer terugneigt. Toen schoot het vuur des HEREN neer en verteerde het brandoffer, het hout, de stenen en de aarde, en lekte het water in de groeve op... Toen ging Achab heen om te eten en te drinken. Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel, boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën. Daarop zeide hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie uit naar de zee kant. Hij klom omhoog en zag uit, maar zeide: Er is niets. Daarop zeide hij: Ga weer. Tot zevenmaal toe. Bij de zevende maal nu zeide hij: Zie, een wolkje als eens mans hand stijgt op uit de zee. Toen zeide hij: Ga heen, zeg aan Achab: Span in en daal af, laat de stortregen u niet ophouden. Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van wolken en wind, en viel er een zware stortregen. Daarop reed Achab weg en ging naar Jizreël” (1 Kon. 18:30-32; 36-38; 42-45).

“Elia was slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang; en hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten” (Jac. 5:17,18).

“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen” (Efeze 6:18).

We willen nu nader ingaan op het feit dat de duivel tussenbeide probeert te komen tijdens ons bidden, om het te onderbreken. En niet alleen tijdens ons bidden. Hij heeft een geraffineerde manier om de continuïteit van een gebedsleven aan te tasten. Misschien is het u een week lang, of langer, gelukt om een tijd van gebed apart te zetten en dan gebeurt er ineens iets wat die continuïteit verbreekt en dan bent u het weer kwijt. En na een tijd merkt u dat er een geweldige strijd gestreden moet worden om dat gebedsleven weer terug te krijgen. Velen van ons hebben een geschiedenis van een gebedsleven bij vlagen. Telkens weer is het noodzakelijk verloren gebedsterrein terug te winnen, nadat we

afgeleden zijn. Dat is gebeurd doordat de vijand er tussen kwam. Daar moeten we een wacht uitzetten. We zullen vooral op onze hoede moeten zijn voor reacties op een intensieve tijd van gebed, waarbij we verslappen en het gevoel hebben dat we nu, na zo'n inspannende tijd, wel een geestelijke vakantie kunnen nemen. Hier schuilt altijd een zeer groot gevaar in, zoals bij David bleek. In een tijd dat de koningen ten strijde trokken, ging David het dak van zijn huis op. En zo zal de vijand dat wat hij aanvankelijk niet kon verhinderen en waar hij niet tussenbeide kon komen, achteraf nog proberen te vernietigen en van zijn kracht te beroven. Misschien gaat het een hele tijd goed, misschien wel lange tijd achter elkaar, maar de vijand is er altijd op uit, ook al kan hij ons gebedsleven niet rechtstreeks aanvallen, om het van kracht te beroven vanuit een andere invalshoek, die er schijnbaar weinig mee te maken heeft. Zo worden we indirect lam gelegd. Ons gebedsleven kan heel sterk en goed en constant zijn, en dan gebeurt er plotseling iets op een ander terrein van ons leven, misschien in betrekking tot iemand anders. Iets wat, als we daarna willen bidden, een rechtstreekse aanval op ons gebedsleven blijkt te zijn en we kunnen niet verder voor dat weer in orde is. We moeten inzien dat al deze dingen alleen maar pogingen van de vijand zijn om direct of indirect ons gebedsleven kapot te maken of te onderbreken. Zo komen we tot de ontdekking dat het gebedsleven het punt is waar alles om draait.

Als we werkelijk gaan bidden, in alle ernst, ontdekken we waar we precies staan in alle relaties in ons leven. De ongerechtigheid die we in ons hart koesteren heeft misschien niet rechtstreeks te maken met ons gebedsleven, maar indirect schakelt het ons uit. Dingen die van minder belang schijnen, hebben toch alles te maken met ons gebedsleven. De vijand gebruikt al deze dingen om ons gebedsleven te vernietigen. Als we werkelijk gaan bidden, merken we hoe het er voorstaat op alle terreinen in ons leven. Misschien zien we op dat moment niet wat de werkelijke betekenis van iets is, of het nu een verbroken gemeenschap betreft, of een moeilijke relatie, verschil van mening of een breuk met iemand. De volle betekenis daarvan dringt pas tot ons door als we ons gebedsleven weer willen hervatten. Dan zien we dat het de kern van ons gebed heeft geraakt en we kunnen niet meer verder. Zolang de situatie zo blijft, stagneert ons gebed. Zo ontdekken we hoe subtiel de vijand van buiten naar binnen werkt. Hij gooit als het ware stenen van buitenaf om het gebedsleven onmogelijk te maken en te vernielen. U begrijpt wel wat ik bedoel. De ervaring heeft het u al geleerd.

Het alomvattende gebed

We willen nu ons onderwerp in een iets wijder verband zien. Het bijbelgedeelte dat we gelezen hebben in Koningen, het verhaal van Elia op de Karmel,

is ongetwijfeld een oudtestamentische illustratie van de nieuwtestamentische waarheid zoals we die gelezen hebben in Efeze 6. Deze twee gedeelten zijn type en antitype. Ze hebben gemeenschappelijk dat de strijd plaatsheeft in de hemelse gewesten. Wat Jacobus zegt plaatst alles in de hemelse gewesten, het openen en sluiten van de hemelen, de heerschappij van de hemel; deze strijd heeft te maken met de hemelse gewesten: “Wij hebben ... te worstelen ... in de hemelse gewesten.” Zo was de strijd van Elia werkelijk een strijd in de hemelse gewesten, waar hemelse machten bij betrokken waren. Dat hebben deze twee schriftgedeelten gemeenschappelijk.

Deze speciale geestelijke strijd, waar wij in terechtkomen als we Gods volle voornemen en Getuigenis in Christus zijn binnengegaan, heeft uiteindelijk te maken met de heerschappij van de hemelse gewesten. Wie gaat er regeren in de hemelse gewesten? Daar zijn overheden en machten en wereldbeheersers van deze duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten die de plaats van heerschappij hebben ingenomen, de wereldbeheersers. Zij hebben deze plaats onrechtmatig in bezit genomen. Dat is niet Gods eeuwige gedachte en zeker niet Gods wil. Christus het Hoofd en Zijn gemeente als Zijn leden, zijn volgens Gods bedoeling geroepen om te heersen in de hemelse gewesten, om te regeren vanuit de hemelse gewesten. Het gaat er om of de hemelse gewesten satanisch zullen blijven of dat ze de uitdrukking zullen zijn van de absolute heerschappij van de Here Jezus in en door Zijn gemeente, die Zijn lichaam is. Het gaat om de hemelse gewesten; daar ligt onze strijd. Daar speelt de oorlog zich af en daar heeft ons gebedsleven alles mee te maken. Het gaat niet slechts om de incidenten in ons dagelijks leven hier op aarde. Als Gods volk de betekenis hiervan maar zou beseffen! Te vaak gaat het in ons gebed hoofdzakelijk om gewone, minder belangrijke aardse dingen. Het grootste deel van de tijd vertellen we de Heer over al de kleine dingetjes van ons dagelijks leven, die, hoewel ze voor ons belangrijk kunnen zijn en wezenlijk voor ons aardse leven, niets te maken hebben met de uiteindelijke dingen waar het in Gods voornemen om gaat.

Wat een verschil is het als we bidden tegen de geweldige machten van het heelal en de hemelse dingen erdoor bidden. Het is nodig dat Gods volk opstijgt in gebed, zodat het de machtige, hemelse en eeuwige dingen raakt, die er zo doorheen gebeden kunnen worden. Het is zo nodig dat wij, wat het gebed betreft, in onze hemelse positie gebracht worden, waar de werkelijk geestelijke dingen die achter de gewone schuilen, geraakt worden. Heel vaak laat de Here het toe dat onze gebeden niet zo doeltreffend zijn in de aardse details van ons leven, want Hij wil dat we zullen inzien dat er iets achter deze dingen ligt wat veel belangrijker is. U bidt dat er iets zal gebeuren, dat er een verandering zal komen, maar er gebeurt niets. Nadat je uitputtend voor deze zaak gebeden hebt, probeert de Here je te laten zien dat er een geestelijke sleutel voor die situatie is. Hij kan dat aardse punt niet zomaar voor je verhoren, omdat dat op geen en-

kele wijze je geestelijke groei of inzicht of kennis zou bevorderen. De Here verhoort geen gebeden, omdat jij Hem dat vraagt. Hij wil ons onderwijzen en nieuwe dingen leren, zodat we de geestelijke achtergronden verstaan en geestelijke dingen zullen verkrijgen. Het zijn dus de hemelse gewesten waar deze strijd zich afspeelt.

De Gemeente — aanleiding tot de strijd

Wat is de aanleiding? Waar gaat het om? Zowel in 1 Koningen 18 als in Efeze 6 blijkt uit het verband dat de aanleiding tot de strijd de gemeente is. Alles draait om de gemeente. In 1 Koningen 18 gaat het uiteraard om het volk van God en het was Elia's gebed dat hun hart tot God terug zou keren. Het gaat om Gods volk. Daar is zijn gebed op gericht en hij laat het hele volk dichtbij komen en betreft hen erin, want het gaat hun aan. In de Efezebrief gaat het vanaf het begin om de Gemeente die Zijn lichaam is. Dit is de aanleiding tot de strijd. Een strijd in de hemelse gewesten met betrekking tot de Gemeente, het lichaam van Christus. Daar willen we twee dingen over opmerken. In de eerste plaats dat het niet slechts een persoonlijke zaak is; het is collectief en "gezamenlijk" (Eng. "corporate"). Deze strijd heeft te maken met het hele lichaam van Christus en de strijd van ieder persoonlijk hangt daarmee samen. Deze heeft te maken met alle andere heiligen. We zijn geestelijk zo nauw met elkaar verbonden, dat als er één lid de nederlaag lijdt, het gehele lichaam er in geestelijke zin onder lijdt. Misschien weet het niet waarom en is het zich niet bewust dat het ergens onder lijdt, maar het Hoofd beseft het zeker dat er verlies is voor het hele lichaam, zelfs als maar één lid een nederlaag lijdt. De strijd heeft met het geheel te maken. Daarom probeert de vijand individuele leden van het lichaam te isoleren en ze zozeer onder druk te zetten dat ze verpletterd worden, omdat hij niet alleen de waarde van een lid op zichzelf kent, maar ook van de betrokkenheid van de leden tot elkaar. Daarom benadrukt de heilige Geest zo de noodzaak om te bidden voor alle heiligen, om als gemeente te bidden, het eenparige gebed van Gods volk. Als dat gebed er niet is, is er verlies voor Christus het Hoofd.

De verheerlijkte Christus — doel van de strijd

Het tweede punt dat we naar voren willen brengen is dat het uiteindelijk ook niet gaat om de Gemeente als het Lichaam, hoewel die wel de directe aanleiding vormt. We mogen de Gemeente, het Lichaam van Christus, niet de allereerste plaats geven. Het is de aanleiding, maar niet datgene waar het uiteindelijk om gaat. De Gemeente, het Lichaam van Christus, is Zijn instrument, Zijn werktuig om Zijn getuigenis te zijn. Zijn getuigenis ligt in het Lichaam. Zo

was het in Zijn opstanding; het getuigenis van Zijn verhoging, het getuigenis van Zijn verheerlijking, het getuigenis van Zijn allesomvattende macht in hemel en op aarde legde Hij met Pinksteren in de gemeente. Wat de tempel was in het Oude Testament, als het heiligdom, dat de heerlijkheid Gods bevatte, zo is het Lichaam van Christus in het Nieuwe Testament het heiligdom van Zijn heerlijkheid, Zijn getuigenis, Zijn Naam. En daarom richt de vijand zijn aandacht op dat uitverkoren werktuig, de Gemeente als het Lichaam van Christus, om zo uiteindelijk die heerlijkheid, die Naam, die verhoging te treffen. En zo is de gemeente de aanleiding tot de strijd geworden, maar niet het doel. Hij probeert de Christus, Zijn Naam, Zijn heerlijkheid te treffen via het Lichaam. We weten dat dit in het Oude Testament zo was.

Toen Israël in een toestand van geestelijk verval verkeerde, werden Gods eer en heerlijkheid, Zijn Naam en majesteit overschaduwd, aan het oog onttrokken. Wanneer het goed ging met het geestelijk leven in Israël, scheen het getuigenis van Jahweh in volle kracht. In het Nieuwe Testament en in onze dagen onteert de vijand de Heer door het geestelijk leven van Gods volk te vernietigen of de gemeenschap der heiligen te verbreken. Zo wordt de Gemeente, het Lichaam, de aanleiding tot de strijd wegens haar door God bepaalde roeping en bestemming. De bittere haat en hevige tegenstand van de vijand is gericht tegen het gemeenschappelijke (Eng. “corporate”) leven van het volk des Heren. Op alle mogelijke manieren pooft hij dat te verwoesten, de gemeenschap te verbreken, Gods kinderen tegen elkaar op te zetten, en ontbindende elementen binnen te brengen, maar hij doet dat op o zo sluwe wijze!

Waakzaamheid

Op dit punt moeten wij doen wat Nehemia deed en waartoe de apostel ons in Efeze 6:18 aanspoort: “daartoe wakende”, of zoals in Nehemia 4:9 staat: “dag en nacht een wacht uitzetten”. In beide gedeelten gaat het om de sluwe aanvallen van de duivel. Zijn activiteiten zijn heel subtiel, en een wacht uitzetten tegen de listen van de duivel betekent praktisch gesproken op zijn minst dat we ons er terdege van vergewissen dat de geruchten die we horen en de verhalen die men ons vertelt, absoluut betrouwbaar zijn. Dat moeten we zeker weten. “Toetst alles.” We kunnen verdeeld worden door een gerucht, er kan een scheuring komen door iets wat men ons vertelt. Alleen al door een insinuatie kan er verwarring of verdeeldheid ontstaan. In deze tijd, waarin zoveel vrees, vermoedens en verdenkingen ons omringen, hoef je maar een hint te geven dat die en die mogelijk niet zuiver in de leer is en je hebt al een geestelijke breuk in de gemeenschap. Als we maar een wacht hadden uitgezet en alles hadden gecheckt, zouden we ontdekt hebben dat heel veel daarvan overbodig was, ongegrond en dat dit een groot verlies voor de Here Zelf en voor Zijn volk betekent.

Als we dit soort geruchten nader zouden onderzoeken, zouden we merken dat ze geen grond hebben. En al hadden ze een kern van waarheid, dan is er wel een verklaring voor, waardoor we eerlijk moeten toegeven dat er niets verkeerd in was. Dat blijkt heel vaak het geval te zijn. Maar o, wat is de noodzaak groot om een wacht uit te zetten tegen deze listen van de duivel, want zijn methoden om het gemeenschappelijke leven van Gods volk kapot te maken, zijn te talrijk om op te sommen. Daarom zijn gebed en waakzaamheid zo noodzakelijk. Gebed geeft ons inzicht in de listen van de vijand. Daarom moeten we waken en bidden opdat we in het gebed zullen ontdekken waar het de vijand om te doen is en hoe hij te werk gaat.

We willen niet voortdurend met de vijand bezig zijn en onze ogen op hem gericht hebben, maar wij moeten de feiten zoals ze zijn onder ogen zien. Het feit is dat bijna tweeduizend jaar lang de vijand onophoudelijk alles er op gezet heeft om de gemeenschap van het volk van God kapot te maken. Is dat niet waar? Is dat niet de geschiedenis? En als het dan waar is, wat betekent het dan? Dat je nooit iets kunt hebben wat werkelijk kostbaar is in de ogen van de Heer, iets wat geestelijk is, wat, al is het in beperkte mate, een belichaming is van Zijn getuigenis, of het wordt het mikpunt van satanische boosaardigheid en sluwheid. Zijn enige doel daarbij is het te splitsen, te verbreken, verdeeldheid te brengen, hoe dan ook, door waarheid of door leugen. Dat bevestigt de geschiedenis. En bovendien verraadt hij hiermee dat een Gemeente, die in ware eenheid leeft, een Lichaam, waarvan de leden ten aanzien van elkaar op de juiste wijze functioneren, samen optrekkend in Gods wil, de grootste bedreiging vormt voor de heerschappij van de overheden en machten in de hemelse gewesten. Daarom moeten we daar al onze aandacht op richten en daar naartoe werken. Laten we ons volledig toeleveren op geestelijke gemeenschap. Dat houdt niet in dat we een compromis kunnen sluiten met iets wat tegenstrijdig is met Gods Woord. Het betekent ook niet dat we de geestelijke positie waar de Heer ons door strijd heen heeft gebracht, mogen verlaten. We moeten daar zijn waar Nehemia was toen ze zeiden: “Kom, laten wij samenkomen en de problemen bespreken.” Nehemia zei: “Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen”. We kunnen het werk niet in de steek laten om allerlei dingen te bespreken die niet bespreekbaar zijn vanwege het feit dat ze geestelijk noodzakelijk zijn. Maar geliefden, als wij een geestelijke positie bereikt hebben, die ons, door een diepgaand werk van het kruis veel gekost heeft, moeten we die samen met alle heiligen vasthouden, niet buiten de heiligen om. We mogen het nooit beschouwen als iets dat we willen vasthouden zonder het met de anderen te delen. Ook al bevinden we ons geestelijk op een ander niveau, we moeten blijven streven naar gemeenschap met alle heiligen en die in stand houden voor zover mogelijk. Daar moeten we ons naar uitstrekken. Ik wil dit met klem onder uw aandacht brengen, omdat de Here het met klem op mijn hart legt. Gods bedoe-

ling met het licht en de waarheid die Hij ons geeft kan teniet gedaan worden als zij, die het ontvangen hebben, zich daarmee willen afzonderen van de overige heiligen. Hij heeft het voor het Lichaam gegeven. Als wij het voor onszelf houden wordt het doel waartoe Hij het gaf, gemist. Neem dit alstublieft ter harte.

Samengevat: de aanleiding tot de strijd is de Gemeente, vanwege haar hemelse roeping. Dat is niet iets persoonlijks, niet iets plaatselijks, dat is universeel. Het Lichaam van Christus is een universele werkelijkheid.

De basis van overwinning

We willen nu enkele opmerkingen maken over de basis van de overwinning in deze strijd. De basis van de overwinning in 1 Koningen 18 was ongetwijfeld het altaar. In de Efezebrief is het al niet anders. Voordat je je plaats van geestelijke strijd en overwinning in de hemelse gewesten bereikt, moet je door de eerste hoofdstukken van Efeze zijn heengegaan en hebben ingezien dat er een dood heeft plaatsgevonden, dat er een altaar is, en dat je, nadat je gestorven bent, weer levend gemaakt bent en met Hem opgewekt. Aan het begin van de Efezebrief vinden we alle kenmerken van het kruis, het altaar. We kunnen daaruit afleiden dat de basis van de overwinning in het kruis ligt. Elia nam twaalf stenen en bouwde daarmee een altaar. Het getal twaalf spreekt van bestuur. Het altaar, bestaande uit twaalf stenen, wordt het bestuurlijk instrument in deze strijd in de handen van God, het principe dat van bestuur en heerschappij spreekt. De heerschappij ligt in het kruis en door het kruis, want door Zijn kruis heeft Hij gezegevierd, in Zijn kruis heeft Hij de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld. Zijn die woorden in 1 Koningen 18 u ook opgevallen: "... Elia nam twaalf stenen naar het getal van de stammen der zonen van Jacob, tot wie het woord des HEREN gekomen was: Israël zal uw naam zijn"? Wat betekent dat? Israël betekent: Gods vorst of Gods strijder. Zonen van een vorst van God, vertegenwoordigd in het altaar, in het kruis.

Dit spreekt symbolisch heel duidelijk van die basis waarop we tot onze Vorst komen, tot onze positie in Christus, Gods Vorst. Hij is groter dan Israël, Hij is Gods Vorst; wij zijn zonen in Hem en hebben deel aan Zijn heerschappij. Het brengt ons in een positie van gezag en heerschappij in Christus in de hemelse gewesten, maar altijd nauw verbonden met het altaar, het kruis. Het kruis is de basis van overwinning en dat wordt niet alleen bevestigd door het getuigenis van de hemel, het Woord van God, maar ook door het getuigenis van de hel. Satan is een ongewone, onwillige en misschien zelfs wel een onbewuste getuige van de waarheid op deze wijze, want het is volkomen duidelijk dat hij het kruis haatte, dat hij aanvankelijk probeerde de Here Jezus ervan af te houden: "... dat zal U geenszins overkomen! Doch Hij keerde Zich om en zei tot Petrus: Ga weg achter Mij, satan." Hier probeert Satan Hem af te houden van

het kruis. Nadat hem dat mislukt is, probeert hij Hem van het kruis af te halen: “Indien Gij Gods Zoon zijt, kom af van het kruis.” Subtiële suggesties. “...laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven.” Daarvoor was Hij gekomen, opdat Hij in de wereld geloofd zou worden. Maar ook de tweede poging van de vijand lukte niet.

Nadat hij in dit opzicht gefaald had en het kruis ondanks hem tot stand gekomen was, probeert hij nu de prediking van het kruis te veranderen om het van zijn kracht te beroven. Hij laat het mensen prediken en juist die prediking maakt het krachteloos. Buitengewoon subtiel! Het is goed te beseffen hoever de vijand hierin gaat. Hij bevordert de prediking van het kruis en daardoor, onder zijn invloed, maakt hij datzelfde kruis krachteloos. Dit zegt de apostel ons in zijn eerste brief aan de Corinthiërs. Het kruis, verkondigd met wijsheid van mensen, berooft het van zijn effect, maakt het krachteloos. Zij die het kruis in hun wijsheid verkondigen, ontnemen het eenvoudig zijn ware betekenis en kracht. O ja, je hoort tegenwoordig veel over de weg van het kruis, maar het is niet Zijn weg van het kruis. De werkelijke kracht van het kruis ligt in zijn uitwerking op de vijand met al zijn werken, op de zonde als principe en het kwaad dat in deze wereld is. De kracht van het kruis wordt weggenomen als men spreekt over het heldhaftige van het kruis. Men plaatst dan iedereen die zichzelf verloochent en zijn leven geeft voor zijn vaderland in dezelfde categorie als Jezus Christus, die als ieder ander soldaat Zijn leven aflegde. Dat is het moderne kruis.

Een andere taktiek van de vijand met betrekking tot het kruis is om de christenen onwetend te houden wat betreft de volle betekenis ervan. Het is een grote dag voor de Here en een verschrikkelijke dag voor de vijand als een christen door openbaring verstaat wat de volle betekenis van Golgotha is. Van die dag af wordt de strijd anders. Wie in het plaatsvervangend lijden van de Here Jezus gelooft, zal een zekere tegenstand ondervinden, maar als iemand door geloof zijn plaats inneemt in eenheid met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding, wordt de vijandschap tien keer zo erg. Dan begint er een nieuwe periode van strijd en satanische tegenstand. Maar u bent binnengegaan in een nieuwe wereld, met nieuwe krachten die tot uw beschikking staan. De vijand heeft zijn grond verloren. Velen geloven in het plaatsvervangend lijden en verheugen zich daarin, maar blijven doorgaan in de energie van de natuurlijke mens, ook al zijn ze christen. Ze vormen geen bedreiging voor de vijand. Maar als het kruis zodanig aanvaard en in ons leven geplant is, dat het natuurlijke leven geen plaats meer heeft, zodat we met Paulus kunnen zeggen: “Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij”, dan is er in de ogen van de Heer en van de vijand iets nieuws gekomen en dat betekent een nieuwe strijd! De vijand is er op uit om dat aspect van het kruis voor de christenen te verbergen. Het is waar wat we reeds eerder gezegd heb-

ben, dat je op dit punt vaak meer tegenstand van christenen om je heen krijgt dan van anderen. Dat is iets vreemds. Zodra je met de Heer binnengaat in alle volheid van de betekenis van Golgotha, ontdek je dat je de grootste moeilijkheden met christenen krijgt, met “officiële” christenen. De leiders wijzen het af en je ontdekt dat je in grote moeilijkheden komt. Het is waar dat de vijand de volheid van het kruis haat. Op alle mogelijke manieren probeert hij de waarde ervan voor de gelovigen teniet te doen, de betekenis ervan te verhullen. Indien mogelijk probeert hij hen zelfs zover te krijgen dat ze hun geloofspositie verlaten en ervan terug komen, of hen te overreden die niet te aanvaarden. Dit is het “getuigenis” van de vijand, waaruit blijkt hoeveel waarde hij aan het kruis hecht. Hij is een getuige die spreekt van de betekenis ervan. Hij weet maar al te goed dat het de basis is van een overwinningsleven.

Ik wil het hierbij laten. Laten we het ter harte nemen, het overwegen en het toepassen. Laten we vooral dit allesomvattende feit niet vergeten dat de satan een verslagen vijand is voor hen die waarlijk één zijn met het kruis van de Here Jezus, omdat Golgotha zijn nederlaag vertegenwoordigt. Als we “met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods” (Rom. 6:5 S.V.) staan we ook met Hem in het verslaan van de vijand, in die overwinning van de Here Jezus. En hoe de vijand ook te keer mag gaan, mag vechten, verdrukken, razen en tieren, kwellen en plagen, het blijft een feit voor hen die één met Christus geworden zijn in Zijn kruis: Satan is een verslagen vijand.

Overgenomen uit: “In Touch With The Throne”, hoofdstuk 2 en 3.